

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **N. O.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2013, č. j. 61 Az 9/2013 - 15,

t a k t o :

- I. Návrh žalobkyně na ustanovení zástupce **se zamítá.**
- II. Kasační stížnost **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo vnitra ČR (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 1. 8. 2013, č. j. OAM-321/ZA-ZA06-ZA04-2012, zamítlo jako nedůvodnou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně uvedené rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě napadla žalobou, kterou však Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 25. 10. 2013, č. j. 61 Az 9/2013 - 15, odmítl. Žalobkyně totiž v daném případě ani přes výzvu soudu neodstranila nedostatky svého podání, když především neuvedla, z jakých důvodů žalobu proti rozhodnutí žalovaného vůbec podávala, tedy nevymezila tzv. žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Usnesení krajského soudu žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla kasační stížností podanou k poštovní přepravě dne 30. 12. 2013. V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že v jejím případě došlo ze strany krajského soudu k pochybením, která jsou podřaditelná pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka současně požádala o ustanovení právního zástupce, který by její kasační stížnost řádně doplnil, neboť nemá dostatečné finanční prostředky, aby si mohla služby advokáta hradit z vlastních zdrojů.

Ze soudního spisu je zřejmé, že usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby bylo stěžovatelce do vlastních rukou doručováno dne 1. 11. 2013. Stěžovatelka nebyla na adrese uvedené v záhlaví tohoto usnesení, kterou také uvedla jako adresu pro doručování v žalobě i kasační stížnosti, zastižena, proto zásilka byla téhož dne uložena a stěžovatelce byla zanechána výzva k jejímu vyzvednutí. Stěžovatelka si však zásilku v úložní době nevyzvedla, proto jí byla dne 13. 11. 2013 vložena do domovní schránky.

Dle ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.

Dle ustanovení § 49 odst. 2 věta první zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), nezastihl-li doručující orgán adresáta písemnosti, písemnost uloží a adresátu zanechá vhodným způsobem písemnou výzvu, aby si písemnost vyzvedl.

Dle ustanovení § 49 odst. 4 o. s. ř., nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.

V daném případě nebyla stěžovatelka při doručování písemnosti v pátek dne 1. 11. 2013 zastižena, téhož dne byla zásilka obsahující napadené usnesení dle § 49 odst. 2 věta první o. s. ř. uložena a stěžovatelce byla zanechána písemná výzva k jejímu vyzvednutí. Stěžovatelka si předmětnou zásilku ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, nevyzvedla, proto je dle § 49 odst. 4 o. s. ř. dnem doručení napadeného usnesení poslední den této lhůty, tj. pondělí dne 11. 11. 2013, a to bez ohledu na to, kdy si stěžovatelka fakticky usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby převzala.

Lhůta dvou týdnů počítaná dle § 40 odst. 2 s. ř. s. pro podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 věta první s. ř. s.) tedy stěžovatelce uplynula v pondělí dne 25. 11. 2013. Stěžovatelka však kasační stížnost podala k poštovní přepravě až dne 30. 12. 2013, tedy po marném uplynutí lhůty k jejímu podání.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, proto ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Současně Nejvyšší správní soud zamítl žádost stěžovatelky o ustanovení zástupce z řad advokátů, když dospěl k závěru, že zastoupení není podle § 35 odst. 8 s. ř. s. nezbytně třeba, neboť kasační stížnost stěžovatelky byla podána opožděně.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2014

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu